

riteter. For den tredjedel, der har en eller anden form for kontakt, er der hovedsagelig tale om perifer kontakt via arbejde eller lignende. Det anslås – og nu kommer det – at ca. 3 pct. af befolkningen jævnlig omgås de etniske minoriteter. 3 pct.! Dermed være jo ikke sagt, at de ikke har problemer med det, men de omgås dem.

Derfor er det plat at gå ud og forsøge at begejstre den danske befolkning til, at vi har et afsindig stort problem, fordi der nogle steder er mange indvandrere eller flygtninge, og fordi der bestemt er nogle praktiske problemer, som man ikke kan laste dem for, som jeg sagde tidligere i dag, men som er vores egen ikke særlig begavede planlægnings skyld.

Jeg vil bare til sidst understrege det, som flere ordførere heldigvis har været inde på. Jeg tror, at denne debat har meget at gøre med vores erfaringer helt tilbage til barndommen med fremmede mennesker. Betragter man dem som farlige, som en trussel, eller har man været opdraget til at betragte disse mennesker som nogle, der kunne have noget interessant at fortælle, noget at lære os, noget at bibringe os? Det er blevet sagt mindst 20 gange i debatten i dag, hvor meget dansk kultur bygger på alt det her. Det skal jeg ikke gentage. Det er jo en af problemstillingerne.

Jeg er ganske enig med indenrigsministeren i – og det er i øvrigt med tak for en meget fin redegørelse – at hvis en stor gruppe af disse mennesker går hen og bliver permanent arbejdsløse, permanente bistandsmodtagere, permanent marginaliseret, så har vi da et problem. Det er klart. Det gælder for så vidt også andre grupper i den danske befolkning, det er klart, men det gælder også denne gruppe.

Men det kan ikke være og accepteres som en fornærmelse mod danskheden, at der går en lille mor med to børn og nogle gevandter og lidt fremmede farvestrålende klæder ned ad fortovet. Det vil jeg nægte at betragte som en trussel mod danskheden.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Inden fru Mimi Jakobsen nu taler sig alt for varm i sin store fortale for, hvad der foregår i det danske samfund, havde jeg egentlig regnet med, at en så erfaren politiker, som fru Mimi Jakobsen jo er, med mange års politisk erfaring var kommet med et noget mere nuanceret indlæg.

For hvad er sandheden, som fru Mimi Jakobsen sprang totalt hen over? Det er alle de problemer, der er i det danske samfund. Har fru Mimi Jakobsen erfaret, at i en by som Odense, i Århus, i Aalborg og for den sags skyld også i København har man kæmpestore problemer med de mange udlændinge, der er, og som på forskellig vis – nu bruger jeg et stærkt udtryk – terroriserer den danske befolkning?

Selv i en forholdsvis lille by i dette land, hvor der er mange fremmede børn på en skole, er det sådan, at når man mødes på byens diskoteker om aftenen – og vi taler om elever i 8., 9., 10. klasse – kan de danske elever dårligt nok være der.

Jeg synes, man skulle være realistisk i bedømmelsen af disse problemer og også tage dem ind i vurderingen i stedet for at stå og give, som fru Mimi Jakobsen har gjort, et rosenrødt billede af hele situationen: Åh, åh, hvor er vi gode alle sammen. Vi er gode, men der er nogle grænser for vores godhed, og grænsen er, når vi bliver trampet på, som vi tit bliver.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, man må jo sige, at fru Mimi Jakobsen virkelig talte for alle de gevinster, som CD ser ved de udlændinge, der er i Danmark. Jeg tror endda, fru Mimi Jakobsen nåede så vidt som til at sige, at familiesammenførselsreglerne er for skrappe.

Siden fru Mimi Jakobsen og dermed CD jo åbenbart kan tolkes som værende et parti, som virkelig synes, der er store fordele ved det multietniske Danmark, vil jeg spørge, hvordan Centrum-Demokraterne har forestillet sig at føre det mål ud i livet. Hvordan agter CD at sørge for, at Danmark nu også for alvor bliver det multikulturelle, multietniske samfund, som fru Mimi Jakobsen åbenbart ser så store fordele ved, som vi jo netop har kunnet høre i den ordførertale, der blev holdt?

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Til hr. Nødgaard først. Det må bero på en erindringsforskydning, for faktisk har jeg tidligere i dag, jeg tror oven i købet i et svar til hr. Nødgaard, gjort rede for, at jeg betragtede denne debat som et spørgsmål om – og jeg synes oven i købet, hr. Nødgaard nikkede til mig nede bag fra salen, men det kan jeg have misforstået: Hvad er det, vi er bange for? Er vi bange for danskheden? Er vi bange for, at vores værdier